

Cel pus deoparte dintre frații săi (5)

Dumnezeu face să uiți

Geneza 41.45-52

Ce imagine, să vezi pe Iosif pe tronul lui Faraon! Cu adevărat „Domnul face sărac și bogat, și coboară și înalță. El ridică din pulbere pe cel sărac, înalță din gunoi pe cel nevoiaș, ca să-l facă să șadă cu căpeteniile și să moștenească tronul gloriei” (1 Samuel 2.7,8). – Însă cu aceasta nu este totul; în afară de tron – de inel, de hainele de in subțire și lanțul de aur – Iosif primește alte trei lucruri: un nume nou, o soție și doi fii.

„Și Faraon a pus lui Iosif numele Țafnat-Paneah” (versetul 45). Deja lui Avram *Domnul* i-a zis: „Voi face numele tău mare și vei fi o binecuvântare!” și lui David, atunci când a preluat domnia: „Ți-am făcut un nume, asemenea numelui celor mari care sunt pe pământ” (Geneza 12.2; 1 Cronici 17.8). Și acest nume, pe care l-a primit Iosif, era un nume „mare”, pe care nu Faraon i l-a dat, ci „gura Domnului l-a hotărât”! (Isaia 62.2). Căci acest nume înseamnă, dacă dăm crezare comentatorilor vechi din timpurile post-apostolice, „susținător al vieții” sau „salvator al lumii”; el exprimă ceea ce va fi Iosif de acum înainte pentru Egipt și pentru lumea întreagă, și în mod deosebit pentru frații săi, pentru casa tatălui său.

Cum trec iarăși gândurile noastre cu privire la acest nume de la model la Chipul măreț al Celui prezentat prin acest model! „Îi vei pune Numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale” (Matei 1.21). Ca Mântuitor al poporului Său, da, ca „Salvator al lumii” (compară cu Ioan 4.42), El S-a coborât pe pământ, și acum „în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4.12). Ce Nume prețios!

„Nume Isus!” Cin’ pătrunde
Adâncimea, slava Ta!
Cine haru-Ți și iubirea
Să vestească va putea?
Nepătrunsă e oricui
Plinătatea Numelui!

Iubite cititor! Ai găsit tu în acest Nume salvare și mântuire veșnică? Vai, dacă tu nu urmezi chemarea Tatălui, atunci odată ca veșnic judecat vei fi constrâns să aduci acestui Nume onoarea pe care I-o datorezi. Căci deoarece El S-a coborât așa de jos până în moarte, da, până în moarte pe cruce, „de aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.9-11). Ce omagiu va fi acesta! Atunci se va spune: „Doamne, *Dumnezeul* nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!” (Psalm 8.1,9). „Pentru că, de la răsăritul soarelui chiar până la apusul lui, Numele Meu va fi mare printre națiuni și în orice loc se va aduce tămâie Numelui Meu”

(Maleahi 1.11), Da, „Numele Lui va fi pentru totdeauna; Numele Lui va dăinui înaintea soarelui: și se va binecuvânta în el; toate națiunile Îl vor numi fericit” (Psalm 72.17).

Astfel Iosif este, am văzut deja, cum a fost mai înainte un model al morții lui Hristos și al învierii Sale, și un model al înălțării Sale minunate – chiar dacă astăzi este încă de viitor. Pe când El „era de aproape treizeci de ani” a început slujba Sa într-adevăr în smerenie; Iosif la aceeași vârstă a fost onorat deja „să stea înaintea lui Faraon” (cu privire la această expresie compară cu 1 Samuel 16.21; 1 Împărați 12.6,8; Proverbe 22.29; Daniel 1.19). Slujba lui publică a fost făcută în glorie; și el nu întârzie să înceapă imediat s-o facă (Geneza 41.46; Luca 3.23).

„Și pământul a rodit din plin în cei șapte ani de belșug ... Și Iosif a îngrămădit grâu ca nisipul mării, foarte mult, încât au încetat să-l numere, pentru că era fără număr” (Geneza 41.47-49). Acesta era „belșugul mare”, despre care Dumnezeu a vorbit prin vis (versetul 29). Isaac a trăit odinioară ceva asemănător, când a semănat în Gherar și „a câștigat însutit”; și mai târziu în pustiu Dumnezeu a făcut poporul Său care murmură să se rușineze, când El a făcut să plouă „carne peste ei ca pulberea, și păsări înaripate ca nisipul mării” (Geneza 26.12; Psalm 78.27). Aceste evenimente singulare vor fi însă puse cândva în umbră de binecuvântările minunate ale domniei de o mie de ani a lui Hristos, despre care acești „șapte ani de belșug” sunt un model potrivit. „Va fi belșug de grâne pe pământ”, se spune cu privire la aceasta, și chiar „pe vârful munților; rodul lui se va legăna ca Libanul.” „Tu ai cercetat pământul, l-ai adăpat și-l îmbogățești din belșug: râul lui Dumnezeu este plin de apă” (Psalm 72.16; 65.9). Atunci țara va fi binecuvântată de Domnul într-un fel care depășește noțiunile din zilele noastre, „peste măsură de mult” – „cu ce este mai scump cerurilor, cu roua și cu adâncimile care se odihnesc jos și cu roadele cele mai scumpe ale soarelui și cu lucrurile cele mai prețioase date de fiecare lună și cu capetele munților străvechi și cu lucrurile cele mai scumpe ale dealurilor eterne și cu lucrurile cele mai scumpe ale pământului și ale plinătății lui. Și bunăvoința Celui care locuia în rug să vină peste capul lui Iosif, peste creștetul capului celui care a fost despărțit dintre frații săi” (Deuteronom 33.13-16).

Și așa cum atunci în gloria acestei Împărății va sta de partea Fiului Omului o mireasă luată dintre națiuni, tot așa și Iosif numește aici o femeie dintre păgâni ca fiind a sa. Sefora, fiica preotului din Madian, pe care acesta i-a dat-o lui Moise alungat din Egipt, reprezintă Biserica în timpul lepădării lui Hristos, „Asnat, fiica lui Poti-Fera, preotul din On”, reprezintă Biserica în timpul gloriei Sale; căci mireasa Sa, care Îi este dată acum dintre națiuni, va avea parte împreună cu El și de gloria Lui, nu numai de ocară Lui. Mereu ne vine în amintire, în ceea ce îl privește pe Iosif însuși, schimbarea totală a situației lui. El primește onoarea cea mai înaltă, și el primește o soție, și totuși „înainte de a veni anul de foamete”, această soție îi „naște doi fii” (versetul 50). Numele, pe care el l-a pus lor, ne lasă să recunoaștem sentimentele lui cele mai lăuntrice referitoare la aceste binecuvântări. Manase înseamnă: „cel care face să uiți”; „pentru că Dumnezeu m-a făcut să uit tot necazul meu și toată casa tatălui meu” (versetul 51). Vrajmășia, de care el a avut parte acolo, osteneala, care stătea înapoia lui – el a putut să le „uite”, „să-și aducă aminte de ele ca de niște ape care s-au scurs” (Iov 11.16). „A uita”, ce cuvânt minunat! – Tot așa este și Hristos, „Omul durerii și obișnuit cu suferința”, „a fost scos

din asuprire și judecată” și acum a intrat „în bucuria care Îi era pusă înainte” (Isaia 53.8; Evrei 12.2).

„Și a pus celui de-al doilea numele Efraim” – aceasta înseamnă „dublă rodire” – „pentru că Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele” (versetul 52). Iosif „a semănat cu lacrimi”, acum el putea „să culegă cu cântec de bucurie”; suferința tinereții lui trecuse, Dumnezeu „a dezlegat sacul lui” și „a schimbat jalea în veselie” (Psalm 126.5; 30.11). Și cum stau lucrurile cu adevăratul „Fiu al unui pom roditor plantat lângă izvor”? Și în cazul lui „munca sufletului Lui” a adus rod, rod înmiit, și El aduce încă rod. El a mers înaintea noastră din „țara suferinței”; acolo în glorie însă El poate „vedea rodul și se bucură” (Isaia 53.11).

„Mergeți la Iosif!”

Geneza 41.53-57

„Și cei șapte ani de belșug care au fost în țara Egiptului au trecut. Și cei șapte ani de foamete au început să vină, după cum spusese Iosif” (versetele 53 și 54). Pe pământ nimic nu are statornicie, totul este supus schimbării permanente. Dar ce schimbare, ce întorsătură era aceasta! Așa cum în visul lui Faraon cele șapte spice goale „au înghițit” spicele pline și frumoase, cum cele șapte vaci urâte „au înghițit” vacile grase și frumoase, și „nu se putea cunoaște că intraseră în pântecele lor”, așa a izbucnit acum „foametea foarte grea” peste țara nefericită, după cum spusese Iosif: „tot belșugul va fi uitat în țara Egiptului ... Și belșugul nu va mai fi cunoscut în țară, din cauza foametei aceleia, pentru că va fi foarte grea” (Geneza 41.30,31).

Este o altă „uitare”, care este pusă aici înaintea sufletului nostru, reversul tabloului minunat pe care l-am avut în paragraful nostru anterior înaintea ochilor. În timp ce Iosif, înălțat prin mâna lui Dumnezeu, a putut să uite „tot necazul său” și „țara suferinței lui”, aceeași mână se pune asupra țării printr-o judecată aspră și grea, că „tot belșugul” dispare din amintire, ca și cum niciodată nu l-ar fi savurat, niciodată nu l-ar fi cunoscut. – Aplicarea serioasă din aceasta la cei care se referă este așa de clară, că nu este necesar să se scoată mai clar în evidență.

Căci acești „șapte ani de foamete” – o măsură divină deplină – sunt o dovadă clară a ceea ce înseamnă „este îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu” (Evrei 10.31). Această foamete era „mare” și „foarte grea”; ea „mistuia țara”, un an venea după altul în care nu era „nici arătură, nici seceriș”; da, „și în toată țara nu era pâine ... și țara Egiptului și țara Canaanului erau istovite de foamete” (Geneza 41.30,31,56,57; 45.6; 47.13). Despre această judecată divină mare citim și în psalmul deseori citat: „Și a chemat foamete peste țară; a frânt tot toiagul pâinii” (Psalm 105.16). Vai de pământ, dacă nu este salvare din această stare! Nu era nici o ieșire dintr-o astfel de judecată îngrozitoare? Ba, da! Noi auzim – într-o aparentă, ciudată contradicție cu cele spuse -: „Dar în toată țara Egiptului era pâine” (versetul 54). Pâine din belșug era acolo, dar ea se putea primi numai de la Iosif. Depindea numai de faptul, dacă se făcea uz de această ieșire din situație – de ajutorul lui Iosif.

Ce bine este că aceasta a avut loc! „Și toată țara Egiptului a început să flămânzească; și poporul a strigat către Faraon pentru pâine. Și Faraon a zis tuturor egiptenilor: „Mergeți la Iosif! Faceți ce vă va spune el!” (versetul 55). Vai! el nu a trebuit să răspundă așa cum a răspuns Ioram, când femeia a strigat la el după ajutor: „Dacă Domnul nu te salvează, cum să te salvez eu?”, sau să-și rupă hainele ca acest împărat (2 Împărați 6.25 și versetele următoare). Și ei, egiptenii, nu trebuiau „să se întoarcă cu vasele goale” ca în timpul când „strigătul Ierusalimului s-a înălțat” (Ieremia 14.1 și versetele următoare). Nu, aici nu se spunea, ca în această ocazie: „Pruncii cer pâine, nimeni nu le-o frânge” (Plângerile lui Ieremia 4.4) – aici era Iosif, și cui îi era foame, trebuia numai să se adreseze lui.

Iar nu ne vine greu să înțelegem aplicația practică a acestor lucruri; întrebarea este numai, dacă noi am făcut aceasta personal pentru noi, sau o facem. „Mergeți la Iosif” se spune și acolo unde foamea spirituală face sufletul să strige după pâine. Căci El, Domnul – adevăratul Iosif, așa cum L-am numit mereu pe parcursul studiului nostru – este prezent, „Cel care are cheia lui David, care deschide și nimeni nu va închide, și care închide și nimeni nu va deschide”; El este Acela în care „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” (Apocalipsa 3.7; Coloseni 2.3). „Întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El” și prin El „să împace cu Sine” pe toți cei care își iau refugiul la „sângele crucii Lui” (Coloseni 1.19 și versetele următoare). Ai făcut tu deja aceasta, iubite cititor? Ai ascultat tu de strigarea: „Mergeți la El!” – Strigătul Lui mișcător: „Veniți la Mine!”, pe care El îl adresează tuturor celor trudiți și împovărați? „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cei care n-aveți bani, veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine, și munca voastră pentru ceea ce nu satură? Ascultați-Mă cu atenție și mâncați ce este bun; și să vi se desfăteze sufletul în belșug. Plecați-vă urechea și veniți la Mine; ascultați, și sufletul vostru va trăi” (Isaia 55.1-3).-

Nu ne-a lovit și pe noi astăzi o „foamete” – în alt sens? Nu trăim și noi într-un timp de cernere și de judecată, când ar trebui să se creadă că nevoi speciale iau naștere și în inimile celor care sunt ai Săi? Greu s-a pus mâna lui Dumnezeu în mod deosebit asupra tinerilor; însă marea întrebare este, dacă prin aceasta inimile sunt atrase mai aproape de El sau dacă mai degrabă nu se îndepărtează tot mai mult de El. În timpul actual de nevoie, strigătul „Mergeți la Iosif! Faceți ce vă va spune el!” primește un sunet deosebit, grav, dacă îl aplicăm la noi, credincioșii, și la situația în care ne aflăm. Dar ce nivel scăzut al vieții de credință personală devine adesea vizibil! Ce bine ar fi dacă totdeauna ne-am concentra la izvoarele de ajutor bogate, care ne-au fost deschise în adevăratul Iosif! Cu siguranță El nu va face de rușine pe cel care vine la El. –

„Și foametea era peste toată fața pământului. Și Iosif a deschis toate grânarele și a vândut egiptenilor; și foametea era mare în țara Egiptului” (versetul 56). Și aici, niciunul care a ascultat de porunca „Mergeți la Iosif!” nu a fost făcut de rușine. Căci acesta „a deschis toate grânarele”, a făcut parte tuturor din comoara bogată, care nu seacă, pe toată perioada foametei. Nu a fost niciunul care să fi plecat gol; căci „Iosif era guvernator peste țară; el vindea la tot poporul țării” (Geneza 42.6).

„Și din toate țările veneau în Egipt la Iosif ca să cumpere grâu, pentru că foametea era mare peste tot pământul” (versetul 57). Ce convoi uriaș de oameni înfometați și nevoiași din toate țările! Același, care a stat în groapă și în închisoare, care a trebuit să treacă asupra lui o înjosire fără asemănare, - același este acum punctul central al lumii întregi, o imagine fidelă a Aceluia despre care psalmistul spune: „El va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului ... toți împărații se vor pleca înaintea Lui, toate națiunile Îi vor sluji. Pentru că El va scăpa pe săracul care strigă și pe întristatul care n-are ajutor. Va avea milă de cel lipsit și de cel sărac și va salva sufletele săracilor” (Psalm 72.8,11-13).

Deja atunci când El, aflat încă în smerenie, a intrat în Ierusalim, ca „Împărat șezând pe mânzul unei măgărițe”, citim despre El: „iată, lumea a plecat după El” (Ioan 12.15,19). Astăzi însă – și în viitor, când El va reveni în glorie – este valabil cuvântul referitor la El: „Nu este nici o diferență ... același Domn al tuturor este bogat față de toți care-l cheamă” (Romani 10.12). Da, El „va sătura cu pâine pe săracii Săi”, oricând ar fi și oricând „se va merge la El” (Psalm 132.15).

Ce Domn! Cu adevărat aici se găsesc binecuvântări care depășesc tot ce poate omul gândi, tot ce a existat vreodată, ajung „până la marginea dealurilor eterne”. Dar niciodată să nu uităm la cine se găsesc ele: „Ele vor fi pe capul lui Iosif și pe creștetul capului celui care a fost despărțit de frații săi” (Geneza 49.26).